

Her er noen av punktene Anna Celine satt fokus på i sitt innlegg:

Vi kommer sjelden noen vei uten å trekke inn brukerundersøkelser.

Hva innebærer egentlig god samhandling? Forskningen er ikke spesielt god.

Kunnskapsbrist leder til samhandlingsbrist.

Pr dags dato er vi ikke «Best når det gjelder»

110% samhandling er det som gjelder. Begrepet må konkretiseres til hva, hvor og når - ellers mister ordet sin betydning.

Ofta er det avgrensning av ansvar som finner sted. Instanser synes mer opptatt av organisering av tjenester enn å trekke i lag.

Grenser må viskes ut for å skaffe helhet. Mange instanser er deler av den helheten som skal være synonymt med et foreldreskap.

Mange av barna har en blytung sekk til daglig – er sårbare.

Stykkevis og delt hjelpeapparat kan aldri se helheten. Det skyldes ofte på

«kapasitet» og «ressurser». Mål: hindre diskontinuitet. Tørre å vise

medmenneskelighet og engasjement. Noen må velge å ta ansvar hvis en opplever at andre instanser ikke gjør sin jobb. Barnets liv leves og utformes akkurat nå.

«Hvordan kunne ta i mot omfattende behandling når en står midt i en pågående krise?» Barn og unge i en sånn situasjon har behov for å «lufts» situasjonen. Anna Celine forteller at hun selv har vært i grenseland mellom BUP og barnevern i mange år. Vendepunkt: Når jeg møtte mennesker som gikk langt utover sine stillingsinstrukser.

Det er livsviktig å bli sett og hørt. Hver enkelt av oss må ta ansvar og velge å gjøre en innsats for barn hver dag. Se helheten av et liv – helheten av en hverdag.

Strukturelle endringer/lovendringer må legge til rette for dette.